

Samling af skaldestycken.
Strengnäs, tryckte hos
Iector A.J. Segerstedt,
ko...

1700-1829 81 Az Br. 1798 Samling

2. Saml.

Vitt. 51.

Saml.

(B. 1.)

1798

1700-1829

Samling

af

Skaldestycken.

Första Häftet.

GENENÅS,

Tryckte hos Lector A. J. SEGERSTEDT,

Kongl. Gymn. Boktr. 1798.

Carling

Stapleton

John Carling

Warrant for the arrest of

John Carling

of the County of ...

and ...

Och väcker mig, hwad är då den?
 Hwad höga ämnen syfelfätta
 Din Sång-Gudinna nu igen?
 Jag kan wäl tänka: Friheten,
 Naturen, Dygden, Sanningen,
 Och tåcke där strunt * * och min wån!
 Dig mödan spar, at mer berätta,
 Jag sjunger intet af alt detta.
 "Hwad då? kanske förtjente Mån,
 Mån Hjeltar, Unglar, Himmelen
 Gud sjelf? * * Jag somnar." Annat än!
 "Ha, ha! jag gifvar Adelsmän,
 Baroner, och! Satiren lefwe!
 Än en Baron, ha ha!" * * Nej men,
 Den här är * * ta mig tusand, Grefwe,
 En Grefwe! Bravo! Ser ni wäl,
 Malicen stiger nu * * må göra, * *
 En Grefwe ha, ha, ha! min sjål!
 Det där blir lustigt; låt oss höra."

Et Grefweligit barn blef födt
 Af Hennes Nåde, Fru Grefswinnan!
 Et Grefligt Barn! * * Blif icke stött
 Min Läsare! * * Gud nås förinnan
 Hans Högwälsborehet blef Karl,

Som du och jag, et barn han war.
 Jag kunnat det i tysthet lämna,
 Men Sanningen dock ålagt har
 Historie-skrifwars at det nämna.
 Det minskar ej hans lof; twårtom,
 Hur mången Gubbe blir wål Grefwe?
 Och denna, som jag sjunger om,
 O Nådig Mammans lif war Grefwe,
 Och Grefwe hit til werlden kom,
 Wål Högt och Wål af Mamma buren.
 Du ropar: "Så blef åfwen jag,
 Och lydes icke samma lag
 Af hwarje Mamma i naturen?
 Sig Smådare! jag ber dig tig!
 Kat' ἐξοχῆν det sägs om denna;
 Wål dock min Grefka frålsa mig
 Och min til loffång skurna penna
 Ur dessa smådefulla frig!
 Jag tänkte annars at berätta,
 Hur Herr Far, redan femti år,
 Hans tidigt strödda silfwerhår,
 Hans wål försökta ungdoms wår,
 Hans krämpor, ännu öppna sår,
 Från Gardes tjensten, " " ni förstår,
 Hur, wil jag säga, af alt detta
 Den unga Grefwens födsel får

Nått mycken likhet med mirakel;
 Men straxt den arga smådorn går
 Och af mirakel gör spetakel.
 Hållst ej Historien neka tör,
 At til den Grefweliga staten
 Ock hört en wälwäxt Coëffeur,
 Starkt byggd, men hwilken, som Friseur,
 Ej tycktes göra skäl för maten,
 Om han ej roptes någon gång,
 När Kammarjungfrun war på språng,
 At Hennes Höga Nåd frifera;
 Malicen säger, ej min sång,
 (En Skald bör aldrig chicanera)
 At tète à tète med Hennes Nåd,
 Han föll på det besatta råd,
 At ock Herr Grefwen coëffera;
 Och at en wacker dag (i fjol
 För'n unga Grefwen först såg huset)
 Helt oförtänkt från språng ur huset
 Kom Kammarjungfrun Mamsell Sol;
 Fann Nåden något derangerad,
 Och Hennes Herr Friseur placerad
 Just = = ej precist bakom des stol,
 Jag wet malicen säger mycket,
 Men från den stunden hos sin Fru
 Kom Mamsell Sol rätt wäl i tycket,
 Och fick sen' heta Söta Du,

Och

Och ej det Nötet och det StycKet,
 Nu fanns den hatten och det smycket,
 Det floret och den halsduken
 För gammalmodig för Grefswinnan,
 Och den fagon på Klädningen
 Men' härnad war af Friherrinnan,
 Af Patronehan, Landträdinnan,
 Och til och med utaf Prostinna = =
 Det Packet i församlingen.
 "Säg du i Söndags den och den
 Af samma mönster spetsar båra?
 Då ingen skam til, på min åra = =
 Håll dem til godo, lilla wån!
 Jag wet, du plår ej wåsen göra
 Af det, som du i tyshet ser,
 Och som af månskelig swaghet sker." = =
 Hur nådigt? = = Aldrig taltes mer,
 At Mamsell Sol på porten löra,
 Och aldrig stämpelades des öra
 Och kind, (som fordom skedt ibland)
 Af Nådens Grefweliga hand;
 Och köptes nipper, flor och band,
 Straxt fick Mamsell sin slång af sleswen.
 Men hur tro det Friseuren gick?
 Han fanns från detta ögnablick,
 Så snäll Friseur, så rass, så qwick,
 Han för sin blida stjernas sticK

På godset mycken aftning fick
 Med character af Vice = Grefwen;
 Och i den rätta Grefwens Slott
 Man wiskade, hur som man tyckte,
 At något Grefwens hieska tryckte,
 För tungt, at wara Lagrar blott:
 At pannan, som så wål ur striden
 (Hoc est: hans Krigstjenst under friden)
 Han wisligt bär gat utan ärr,
 På en gång syntes plöjd, ty wår!
 Mer af bekymmer, än af tiden:
 At ej hans öga klarnade,
 Och at hans Faders = glädje dröjde
 Wid Capitis familiae,
 Wid unga Grefwens födelse =
 Man därwid någon undran röjde.

*

*

*

Nu är dock född emedlertid
 Bland parentheser utan ånda,
 Wår Grefwe, och nu tror kan hånda,
 En häcklare, beredd til strid,
 At jag för länge dröjt därwid.
 Förlåt mig, swarar jag, dit klander
 Ar obefogadt, kåra wån!

Elo.

Eloge af Högwålborna Mån,
 Hwarwid ej nämnes födelsen,
 Här ofta rent utaf = = til sander.
 Och om min Hjeltes lefnadslopp,
 Hans dygd, (hoc est: framsör hans tropp,
 Hans swång til höger och til wånster)
 Har jag wäl också något hopp,
 Ja! blott min Grefve wåyer opp,
 Född är han, nog får han förtjenster.
 Bland Grefwars storwerk, ofta nog
 Då det at södas är det största,
 Det enda = = ganska wist det första,
 Så har jag åfwen skål och fog,
 At Skaldens privilegium njuta,
 Och utan klander denna gång
 Med Grefwens födelse så sluta,
 Min första kånkte enda sång.

Biographie.

Just denna dag i denna månad,
 För femti år sen, kära Bror!
 Om måron bittid, som jag tror,
 Blef Far min gråseligt förwånad
 Utaf et nödrop från min Mor.
 I ångsten han ur sängen for
 Med bakwåndt skutt från hufwudgården = =
 På pigan skrek = = bad Gud = = och swor = =
 Sick intet rått på sina skor,
 Och i det samma såg jag werlden.

Jag widare ej säga wet
 Om denna dags märkwårdighet,
 Svarom är ordadt fyllest redan;
 Man som curieust dock anmärkt har,
 Ut straxt jag gansta törstig war,
 Och det har jemt hängt wid mig sedan.

Min barndom sedemera gick
 Förbi i wanligt fuktigt skick,
 I kolten och oskyldigheten
 Jag utslag, snass och sjelfswäld fick;
 Skrefs ut för öfvermåttan quick,
 Red kåpp och skrålde med trumpeten.

Men

Men tiden löper i gallop;
 Jag elfwa är hant hastigt opp,
 Tog tjugtals fogelbon och skator;
 Kref öfwer plank, at snatta frukt,
 Kref sönder böxor, krasde tuft,
 Suck knutit hår och Informator,

Dock, detta twång fick hastigt slut;
 Vid skånet af min första su,
 Stor skräck min hulda Moder tog sig
 Magistern fick på dörren gå,
 To posten blir nog solt ändå . .
 (Beständigt war refreimen så)
 Säg, låra Bror, om hon bedrog sig.

Jag ganska hastigt förbigår
 Den mellantid af fem, sex år,
 Som sedan jag i lugn förnötte;
 Då jag, som Mammans bästa son,
 Slog dank, drack The med sockerän,
 Och mina skridskobragder skötte.

Sen blef jag från Föräldrars hus
 Gånd til Upsala lärdoms hus
 På en af våra Munkbro skutor.
 Nu borde jag bli lård och klot,
 Jag bandt mig hop en Themabot,
 Drack sligt öl, och knäckte rutor.

Men Lärdomen sin möda har,
 Jag därför ganska trågen war,
 Skref små pasquill om folk i staden,
 Blef friskt grassatim hwarje natt,
 Slogs med Gefällerna besatt,
 Uti Proban som oftast satt;
 Och tog med största heder Graden.

Hur fort är glädjens sälla tid!
 Ur werlden Far min for i frid,
 Med honom alla bref med pengar,
 Crediten flydde min person,
 Jag swalt, fick ändlig condition
 Och, medelst min Erudition,
 Rang för Hans Höga Nådes drängar.

Där blef jag i min mentlöshet
 Af Kammärjungfruns dejlighet
 Förd i det ljuswa kärleks ruset,
 Och föliden af mit olycksval,
 Stryk, sqwaller, missfall och förtal,
 Hans Nåd min hemliga Riwal.
 Och snöpligt affsed utur huset.

På denna werldens wida stråt,
 Jag wandrade en tid bort åt,
 Försagd wid detta motgångs rönnet;

Knepp

Knep så et arf med trug och twist;
 Ansåg mig skicklig til Jurist,
 Gief mig en Fullmagt, som Copist,
 Och nya äfventyr med kônet.

Men bást jag, lustig med mit arf,
 En apa i mit tidehvarf,
 Wann dårars lof och klokas löjen;
 På lyckans ban jag miste kles,
 På Gillstun inqwarterad bles,
 En Ode öfwer motgång skref. = =
 O werld! så flygta dina nöjen.

Tro mit exempel, fåra wån:
 Ej Skalden föds af Kärleken
 Och åran endast, fast så menas.
 Nej, = = snillet blånker fram i nöd,
 Den första Skalden skref för bröd,
 War bysatt, sökte understöd,
 Och sjöng et lof til sin Mecenas.

Mit eget öde häraf hör:
 Min Skyddsgud war en rik Grofneur,
 Grofneurskan sjelf min Skyddsgudinna.
 Jag tog til Lyran, grep mig an,
 För rimmadt smicker pengar wann,
 Gaf Dygder åt Herr Handelsman,
 Och Skönhet åt min Skyddarinna.

Nu frälst ur Creditorers gap,
 Til et förmånligt ägtenskap,
 Jag började bli hjertans fiken,
 Jag såg mig wäl försigtigt om,
 Men wid et litet rus af rån,
 I oförväntat besittning kom
 Ut af en Mö i Skinnarviken.

Du yngling, som i frieri
 Uti ditt wal wil lycklig bli,
 Lär rätta dina fel af mina:
 Slå straxt din hog från stickan bort,
 Om hon är brunögd, tjock och kort,
 Med näsan af den hwarfa sort,
 Och sjunger gällt, och heter Stina.

Så til gestalt och namn och skick,
 War hon som jag til maka fick,
 Och äger i behåll tils dato.
 Snart såg jag hwad mig förestod,
 Stred någon tid mot heifig blod,
 Men trotsar nu i tålmod
 Den store Philosophen Cato.

Den största glädie jorden har
 Man njuter netto åtta dar,
 Från knesallet wid fullerstolen.

Så blir den ägta makans Fall,
 Och mannen lurad . . glädjen all;
 O! må man ej bekänna skall:
 Allt är fåfångligt under solen!

Min dag i bryderi försvann,
 Min Makas måst på Operan,
 Vid Lustpartier och Spectakel.
 Jag fann min ställning linskig bli,
 Kom in i farligt wingleri,
 Drogs för Policen . . men blef fri,
 Gud wet, jag tror af et mirakel.

Sen blef jag Bränwins-Inspector,
 Kom dagligt mer och mer i flor
 Och satte summor in på Banken;
 War stinn och dryg och förde stat,
 Mig höjde öfwer folkets prat,
 Höll präcktigt bord med silfverfat,
 Förmedelst sportlarne på dranken.

I denna sålla tidepunkt,
 Då jag, i Engelsk wagn så tungt,
 Mig wråkte wid min stälta Måka;
 Då Bischoff rann i hwardags lag,
 Då trodde wist omöjligt jag,
 Att Kronans Fänkol denna dag
 Mig så förtråffligt skulle smaka.

Men Lyckan blef mig åter wred,
 Från hennes höjd jag stöttes ned,
 Blef twungen at burdus cedera;
 Försökte all slags Industri,
 Billard, la Belle och Lotteri,
 Hembryggeri, Lurndrägeri • •
 Men lyckades med intetdera.

Den tid det lönade sin man,
 Jag Statens bästa tog mig an,
 Skref starkt på krig • • och Swenska åran;
 War nitiff för Fantasters sak,
 Höll tal på gator, torg och taf,
 Drack skålar, wid kanoners brak,
 Och roppte hurra, på begåran.

Min lefnad sedan tyst förflöt,
 Och nästan ingen ting mig tröt,
 Förutan skor och permiffioner;
 Jag ströf kring staden som et noll,
 För Björnar smög på alla håll, • •
 Ur nu en lem i Parbricoll,
 Och nyttjas wid Parentationer.

Och hon, hwars like förr ej fanns
 I yppig flård och prackt och glans,
 Från huswudet til fotabjället,

Säg werldens lust så snart förgås: = =
 Du gör hon risgrynskorf, gunås,
 God och wälsmaktlig det förstås,
 Så wäl at genom hämtning fås,
 Som ock at spisa uppå stället.

Se här, min wän, til tidsfördrif,
 En strefkad målning af det lif,
 Hwars lopp jag forrt nu sammandrager;
 Stålt när i lyckan jag befalt,
 Dändligt ödmjuk när jag swalt,
 Och Wis hwar gång jag haft podager.

Leungro

Min salig Man.

Cornelius, lië sin hela ått,
 Bar hat til toma krus och flaskor;
 Knöt högt i nacken sin rosette,
 Och trufdes gerna i damaskor.

Han linkade uti sin gång,
 Och när han gief den fromma sjäsen,

B

Gaf

Gaf Zackan, himmelsblå och lång,
 Allt jemt en broderkyß åt hälen:

Utur hans hatt med söndrig full
 Stack prydligt fram det röda håret,
 Som kammern, för god ordning skull,
 Säck nalkas jemt en gång om året.

Så såg han ut til sin figur,
 Bar gullgul flaggduê omkring magen,
 Hirtsfångare och byråcksur,
 När det ej pantsatt war för dagen.

Mot middan stod han wanslat opp,
 Hans wasspråk war: Festina lente;
 Tog sen Sötkummin i en kopp
 Författ med Hjernes testamente.

Gatt så en tima på sin sång,
 Förnöjd med strumporna i handen;
 War hatare af hast och flång,
 Och glömde gerna strumpebanden.

Men fast så sticlad til person,
 Han hade likwål fått påßera,
 Om han hast loflig ambition
 Allt ta sig opp och awancera.

På lärdom hade han ei brist;
 Till allt han kunnat ficklig vara;
 Ty han kom upp som Gymnasist
 För tretti år sen ifrån Skara.

Men mallighet han sällast fant,
 Böd icke til at bryta sen,
 Och i sin tidsid aldrig hant
 Till mer än Extra wid Alceisen.

Beståndigt war mit tal så hårt
 Cornelius, tag dig Commissioner,
 Och skaffa dig en Character
 Och köp dig nya permissioner.

Ja, ja, nog fins det syftor til
 Och titlar, ämbeten och tjänster;
 Men mången ej til höger wil,
 Blott för at krogen är til wänster.

Om han följt goda råd, kanske
 Ut, i allt trots för afundsgrinet,
 Han kunnat bli Hoffinkare
 För allt det Kungliga Postlinet.

En Jungfru hos en Hårfriseur,
 Som plår en Kammarfru frisera

För min skull honom tog sig för
Til denna post recommendera.

Men säkert war han Jacobin;
Om rangen han sig söga brydde;
Drack alltid håldre öl än win,
Och höga äreställen skydde.

Hur ofta i förstörd gestalt
Jag honom hört den sats predika;
Allt Dubbeltöl är brygdt af malt,
Och Källaren och Krogen lika.

Men en gång, någon fort Giscal,
Som gick och lurade fring knuten,
Gick nys om detta fräcka tal,
Och gaf min Skatt en smäck på truten.

Cornelius ifrån denna stund
Fann wädan utaf politiken;
I lika högmål höll sin mund,
Och tog sin hand från Republikken.

Nu är det jemt halft år i natt,
Sen stora grålet war wid Tullen;
Då blef han hemledd utan hatt,
Om käft och öron röd och svullen.

Wift måtte friden warit frång,
 Do näsan kommen war til forta,
 I släptog följde hans gehång,
 Men roff och wäst de woro böta.

Nu låg han der = och på et bord
 God Flaskan tätt wid hufvudgården,
 Och Brånwin! war det sista ord,
 Som undföll honom här i werlden.

* * *

Så war min-man Cornelius Tratt;
 Portraitet wil jag Posten skänka:
 At det är likt min ägta Skatt,
 Det vittnar

en bedröfwad Enka.

Leuning

Min salig Hustru. Caricatur.

Det war natt och Månan blänkte
 På min trasiga tapet;
 Sömlös i min enslighet

B 3

Eäg

Såg jag maktligt och betänkte
Denna werlds fåfånglighet.

Tänkte på min salig Greta
Som, för knappa fjorton dar,
Med plöröser bort jag bar,
Utan sorg, ty Gud skall weta
Hwad hon mig i tiden war.

Rann mig nu så hjert i hågen
Hennes skarpa gälla röst,
Hennes diara bruna bröst,
Hennes skeppundstyngd på wägen,
När hon wågdes i sjol höst.

Tycktes mig än se des panna,
Utaf wredens norrsten full,
Då hon, för mitt narri skull,
Nyß i flinten på Susanna
Slungade en sopplastrull.

Mindes noga, til exempel,
Hur hon söp, blef lam i ron,
Bar hög klack på ena skon,
Flitigt gick i Herrans Tempel;
Ständigt kom i grål wid bron.

Såg

Såg så lifligt i portgängen
 (Det war sist hon stöpte ljus)
 Hur hon stod i sin karpus,
 Gret wid wisah öfwer Fången,
 Och böd alla grannar snus.

Uttlig kom i håg det sista,
 Hur hon plågad litet grand,
 Bräckte benet, fick Fallbrand,
 Dog och i bronzerad kista
 Sweptes med Citron i hand.

Lagren

Kärng = Saga.

En Kejsare i Österrit

Blef död (ty sådant ock med sselfwa Kejsarn händer)
 Och Allerhögst densamma's Lik
 Blef til bestädning stälbt för Folket i hans Länder.
 Hur mycket skönt då war at se,
 Wad Kejsarn, Sweptingen, och Ristan och Beslagen,
 Hör ej til min berättelse:
 Alt nog, för denna gång, at sista skädningssdagen

En bra stor Kårng sig tränger fram
 Bland Menigheten, enligt sägen,
 Och ropar: Undan Dact! det wore synd och skam
 Om jag ej ock fick se den Salige: Ut wägen!
 Ur wägen Folket rök; Ey uti Österrik

Ut hindra någon Kårng se Lif : :
 Just såsom här : : är platt omöjligt,
 Och tro at man dem hindra tör
 När semper Augustus tör,
 Det wore nu aldeles löjligt.

När hon igenomgått en fast förfärlig flock
 Utaf det goda folk, som kilar och omkilar,
 Så möter hon på slutet dock
 En sexton stutton Wederlikar,

Som inwid kiskan sig planterat i en flock
 Så nätt och tätt intil hwarandra,
 Ut hwarje annan Kårng af någorlunda hull
 Fann der sin non plus-ultra-Tull
 Och måste twärsta från at wandra.

Hwad war at göra? : : Det hon gör,
 Hon swär och ropar ut så hwar och en det hör:
 Förbanna mig jag wet hwad folket ränner för!
 Et Lif : : är det en syn som toa kan så mången?

Det är nu redan elfte gången
 Jag här desamma Kårngar ser:
 Hör, Kira mor, ge rum; min gumma, maka Er!
 Förgäfwes: Hwilken Kårng et steg ur wägen tör sig,

Som

Som en gång har terreinen för sig?
Men Kärngar, hör Ni ej? Å Ni förbannadel!

Det är nu också ingen fram til;
Ska Ni stå ensamma der framtil;
Och helesta Lefamen se;

Då jag ser Näsan blott == nej det skal aldrig ske
Jag önskar just Ni hadn i Er ==

Ur vägen, säger jag, och släpp mig straxt förbi Er.
Och derpå börjar hon et pantomimiskt spel

Än med sin armbög mot en sida,
Än knäet emot en efterdel,

Och här och der från swälta en liten hårtafs wrida,
Och sätta möforna i flygande allarm,

Och ömsom puffa någon barn,

Och trampa någon tå, och nypa någon arm,

Ja lyckas til och med at, stark uti sin harm,

Dra en och annan Mor en liten grand på sida,

Och sist af händerna en spetsig wigge gör,

Den bland Madamerna med Romersk kraft hon bdr,

Och, när som hopen wäl är fluswen,

Ear sista Morn uti kaluswen

Med en så lycklig werksamhet

Och styrka och behändighet,

At förra minuten

Är wäl försluten

Wär Amazon står närmst til Hans Höghsalighet.

Kan hända, sägen J, som läsen denna skriften,

At den berättade bedriften
 Ej trolig förefaller Er : :
 Godt folk, förlåten mig, jag ber,
 Vår Verlds Erfarenhet Er jäfwar:
 Det medel, hwarutasaf vår fortkomst måst beror,
 Är icke Wettet, som man tror:
 Nej, Näsvarne, godt Folk : : gå på med Edra näsvar!
 Likwål, gå icke alltid på:
 God fart ibland är wanskelig nog ändå:
 Ty med vår Kärng hör på hur vidare sig hade, : :
 Jag menar wål jag sade,
 At, efter wål förrättad kamp,
 Hon närmast Liket stod : : Men det war fel : : hon damp,
 Dock ej förmedelst sina näsvar,
 Nej : : det war ena Fotens fel,
 I thy, at då hon, rass och siel,
 För sin förwårda postu sträfwar,
 En tipp af hennes stora Lå,
 Som utur wänstra skon igenom sålan tittar,
 Sig smyger ut, och riktigt hittar,
 In mellan en och annan trä
 Utas det Höga Filigrammet
 Som war, på Mattan utas sammet,
 Broderadt à la coclicot:
 Och summa, genom kroppens tryckning,
 Och se'n en öfwerwigt och se'n en liten ryckning,
 Så gick det som jag sagt : : hon damp:

Och tänk, godt folk, hur olyckligt hon damp,
 Damp så, at händerna, än riktade til kamp,
 Hon' dref med force pladask i Liket
 Och, när hon hämdren återtog,
 I golfwet rasibus båd Lik och lista drog,
 Til spott och hån för hela Tyska Riket : :
 Utaf en olycksflump wår Gumma då hon föll,
 Til styrka för sig fielf den ena Måfwen höll
 I en Jewels Agraff som Kejsarstruden prydde:
 Jeweler löddas icke fast,
 Ej de med becktråd sjs, ej bindas de med bast : :
 Agraffen altså willigt lydde
 Och stödnade i fingrarna
 Utaf wår Gumma, fattig Lålla,
 Som hörde at den teg, och tyckte den låg bra
 I följe af den Logica
 Som säger populacerna
 At det man wäl kan få, det kan man wäl behålla.
 I gode Läsare, nu lär Ni ropa: Nå!
 Det der är osant! det är löjligt!
 Men, kära hiertans, hwarför då?
 Jag tycker hwar man kan förstå
 At dra i full et Lik är intet mer omöjligt,
 An stutten styfwa Kärngar slå:
 Det ena skulle wißt den Lilla Mannen mågta;
 Det andra Cäsar sjelf fick swårt at översäfte : :
 Och huru lätt man uti hast

I nästans gods sig hugger fast,
 Och huru gerna det behåller,
 Derom all wisshet twislar'n får
 Uti Policens protocoller
 Och på det Torg, der hästen står
 Men vidare: (Parenthesissen
 Uplyser mycket Scertiejsien,
 Men tröttar fastligt den som tror):
 Enär nu ofstanående Mor
 Gjort det allarm jag ofwan sade
 Och mycket mer, som jag ej sagt,
 Flur tillöpp alt hwad lif och anda hade
 Och främst den Keiserliga Wakt,
 Tolf Man och en Corporal, som med bewäpnad magt
 På Kärngen Riks-Sequester lade;
 Mansakning af en lagflof Man
 Uppå minuten stälde an:
 Han visiterade, och frögade : : och fann
 Så Kejsarn uppå golfwet häfwen,
 Som ock Agraffen uti näfwen:
 Delictum flagrans ropte han : :
 Hwarpå den saliga Lekamen
 Blef på sit ställe satt : : dernåst
 Agraffen uppå sitt : : och Damen
 I wederbörande arrest.
 Om morgon derpå sammanträder,
 Til Doms den Keiserliga Rätt,

Besiående, på gamla werldens sätt,
 Af Lock-Peruk-påhängda Fäder,
 Som aldrig än skänkt bort en tum
 Af Jus Roman-Germanicum.
 När målet hunnit refereras,
 Protocolleras, rubriceras,
 Och Part med Wittnen confronteras,
 Och Domarena confunderas,
 Och Lock-Perukerna moveras,
 Och Lagen härsk och twärs citeras
 Och expliceras och martyreras;
 Så pröfwade den Adle Rätt
 I detta mål, som i de flesta,
 Att det bokstafligaste sätt
 Att döma om sin stackars nästa
 War båd det wigaste och bästa:
 Och a'denstund, i hastigt mod
 Att wäldsam hand på Kejsarn bära,
 Försonas blott med nackens blod : :
 Och själa : : wære sig et lod : :
 Med hänga och förlust af åra:
 Och Mor Rebecca Saswererantz
 Til bägge brotten saker fantz;
 Ty fann ock Rätten klart som dagen
 Att, i den ordning hon begått
 De ofwannämde nidingsbrott,
 Hon borde, framför Kejsarns Slott

Halsbuggen bli och hängd och År-lös :: enligt Lagen.

Nu tycker Ni, godt Folk, at man ej gerna kan

Halsbyggas först och warda uphängd sedan ::

Mer Hafwererantz deessamma fann;

Hwarför ock hon, emedan

En Romersk Kejsare blef utwald samma qwäll,

Gick in til honom med appel

Och bön om skonsmål, ofördrojligt,

Samt at, om ej fanns annat råd,

Hon måtte slippa, utaf nåd,

Åtminstone at dö omöjligt.

Den nya Kejsarn full af drift,

Tog genast up des böneskrift;

Och såsom han war mild (det står uppå hans grift)

Så låt han gunstig Herrn med bilan utestänga,

Och täcktes allernådigt ge

Den stackars appellerande,

I stället för at rent af hänga,

Den nåd at hisas up och ner

I största hastighet :: Det sker:

Fort skruswar Hångman up och skruswar neder twalsen;

Men, O mirakel! :: Tänk :: hon lefde icke mer ::

Hon hade haft för trångt om halsen.

Hwad batar Dig, O människja,

Behändighet och kraft i Nåfwen?

En gång skal Döden Dig dock ta:

Igenom Lagen döer Du bra,

Och, ser Du, genom nåden åfwen.

Högsta Vinsten.

S a g a.

Go Herrar, värdes Er ikring min spis-eld sätta:
 Jag wet, Ni älskar nog at höra mig berätta,
 Och nu jag en historia kan,
 Som är för gräseligen rolig : :
 Hvad gör det om den ej är trolig?
 Allt nog för Er, at den är sann.

I Frankfurt an der Oder bodde
 (Fast kanske rättare: höll til)
 En Fransk : : Seigneur, om man så vill : :
 Men som nu mera starkt berodde
 Utaf en framtids stora Om:
 En Kaxe ibland Emigranter,
 En stolt Marquis i andanom : :
 Men swåra ledig från Contanter.

I samma Stad war ock et Lotteri,
 På folkets penning-pung så rigtadt, som de flåsta,
 At göra ren vacance deri
 Til winst för det Gemena Västa
 (För Almänt Wäl, at tala rent : :
 Ehuru det är rätt gement

Förstädt i mången Stat, och kanske i de flästa)
 I trots af denna egenkap,
 Som mången bankrutör besannat,
 Wår Er-Marquis, i brist på annat,
 Försöka will *o o* om ej det är förbannadt *o o*
 At göra der et lyckligt kap.
 På sina Franska pappers-lappar
 Han lånar Gyllen med rabatt
 Och spelar som han war besatt;
 Men, jag ej wet hur det war fatt,
 Ju mer han spelar, mer han tappar;
 Til slut blef Uniformen såld:
 Han wann tre Gyllen, tappa' hundra *o o*
 Go Herrar, hwem lär kunna undra
 Om hans calcul bar. f *o o* i wäld?

Nu war hans utsig wäl så brokig,
 At en phlegmatisk kropps effect uppå hans själ
 Helt säkert war det enda stål
 Hwarför han undgick at bli tofig.
 Defutom war han ock Fransos
 Och kände werldens bienseanceer;
 Han gick från dragningen sin kos,
 Sjöng lustigt några Kärleks-Stancer,
 Och, skakande på hand och arm,
 Tog sig en pris tabac de ferme,

I det han räknade hwar terme
 Af sina räntors échancier.

Men när han i sin kammare
 Besinnar litet närmare
 Hur Republikens fräcka s : s
 Med hans familie-gods fått magt,
 På altihop sequester lagt
 Och honom sjelf på bara gatan : s
 Farväl hans sjungande humeur,
 Sin rynkor trycka ned hans panna,
 Han lyfter tungan at förbanna,
 Och handen til pistolen : s om ej en Collecteur
 Gått förbi porten i detsamma,
 Som med en annan börjar glamma
 Hur Lyckan, som gett Niet åt den och den Seigneurn,
 Gett högsta Winsten åt en Nimma
 På Källarn Lefwerbruns Örn.

Nu wil iag fråga Er, So Herrar, allesamman,
 Om ej man kan få kramp och spatt och raseri
 At weta, at man är Marquis,
 Och se sig föredragas Nimman?
 Jag wet ju rangen något är : s
 Bort det, at en Marquis iag bland Magnater ställer,
 Men : s om han ej är Duc & Pair,
 Så inte är han pöbel heller.

Så skulle wi ha tänkt i detta ögnablick,
 Och Lyckans brist på werld förbannat : :
 Men Emigranten war mer qwick
 Och tänkte nu uppå helt annat
 (På Skatten, nämligen, på Leswoerbruna Örn)
 Och läggande med grace sit finger på sin nasus,
 Han fann : : et giftermål med Amman : : mot honneurn : :
 Men i alt bfrigt just sin casus.

Flux puder i hans mörka hår : :
 Et qwarter smörja på stöfletten : :
 Sin bomuls-halsduk, nyss ur twätten : :
 Hatt som Dragon : : för flera år
 Esence de rose uppå manchetten : :
 Och två tri tankar på fleuretten
 Som skal charmera Mamsell Laure:
 Med sådant equipage han går : :
 Och klappar på : : och henne finner.

Knapt inom Kammar-dörren han hinner
 Förn med en dristig fot han långt på golfwet skriuner
 Och låspar med en ton af ömt galanteri:

"Ni är en Venus : : jag Marquis : :"

"Och jag för Er af kärlek brinner;

"Mamsell, i Hymens ljufwa band|

"Kom at ge sällhet åt en Waka!

"För Er jag flytt mit Fosterland,

"För

"För Er jag wille mer, jag wille alt försaka : :
"Ach, Mamsell Laure, befall min hand',
"Befall : : och skänk mig Er tillbaka".

Förundrad står wid detta tal
Den stackars Laure, och händren faller:
Hon wet ej hwad en madrigal
I Kärlekens depenser gäller.
För hennes skull han flytt sit Land?
För henne han af kärlek briuner?
Och bjuder til och med sin hand?

At henne? som ej förr, än nu, l. is öga finner! : :
Omböjligt! : : Hon ej kan sig sauza på en stund:

Han ser det; står sin hand, med sorglig geste för pannan,
Och ropar: Öma Laure! din sköna rosen-mund
(Det hörs han hade läst sin Florian, som en annan)

"Ach! aldrig jag et Nej af dena munnen hör!

"Befall mig heldre straxt förkorta mina öden : :

"Dit Bifall mig til himlen för:

"Dit Afslag skulle ge mig döden".

Jag ber, Go herrar, om excuse

För det jag har slått ingen nys

Om hwad de talte mer tilsamman:

At alt war intressant, man klart af början ser;

Men Ryktet har ej sagt mig mer,

At det, som öfweralt i Comedier sker,

At Herr Marqui'u bles gift : : med Amman.

Men, släppom honom ej, uti sin Bröllops-gammau.

Det ges wäl ingen ibland Er

Som icke dömer lätt hur säll han borde wara:

Sin öma Laure han snart i famnen har;

Barn, nie månar wißt förrån han kan bli Far;

Och hopp at bli en präktig karl

Den stund hans järn-skrin får förwara

Den Skatt, hans Laura wunnit har.

Men om sin lycka än han icke hade funnit

At Laura minsta kunskap wunnit:

Tant mieux! hwad glädje på för den

Som nämnes hennes Ägta Wån,

At säga få som han om qwåån, då han tog ordet

Wid det soleinna Bröllops-bordet:

"Jag skal wälsigna denna dag,

"Då Homen bundit mig med Er, min Marquissinna;

"Men ej allena säll är Jag . . .

"Min Laure bör ock sin sällhet finna:

"Wet då, min öma Laure" . . . Jag wet,

min Herr Marquis,

Med skänken af Er hand jag ewigt säll skal bli

"Charmanfa Laure! dit swar ger rus åt detta hjerta,

"Utaf din glädje sällt, och säradt af din smärta;

"Men känn hwad särskildt Godt dig Ddet har beskårt"

Swad då? "Wet mer; kanste, än nånsin Du begårt" . . .

Men hwad, min Herr Marquis? . . . "Jo Col-

lecturn jag funnit,

"Hos hwilken Du har köpt en Lott,

"Och, för at säga kort om godt,

"Din Nummer högsta Winsten wunnit." 23

Min Nummer! Ach, Marquis, det wet ej
Collectören;

Slit Winst ej Odet mig förlänte:

Jag tog den bara ut för Fruen som jag betjente
På Lefwerbruna Örn.

"Nå, Gud förbarme sig! jag känner jag blir galen!"

Skrek Emigranten och stög opp,

Tog åtta tie djerfwa hopp

Och for, som blixten, ut ur Salen:

Sist, fruktlöst sökande en wärja eller dolf,

Han laddade pistolen som Necken,

Sköt (miste) på sig sjelf, och ropade: Godt Folk,

Köp aldrig Brisken uti Säcken!

Pyrrhi infall i Priami Slott,
Och
Aneå uttåg ur Troja.

Caricatur.

För Didos brasa satt och gret
Anchiså pius filius,
Som, mine Herrar! hwar man wet,
Som tittat i Virgilius,
Jag wil ej repa up alt snack
Om tråmärn och de Gråkers pack,
Som höll Fru Dido waken.

Aneas måste utan frus
Sig sjelf och Troja rosa,
Och ofta ta sig en pris snus
Ur Drottning Didos dosa;
Och då han nickade ibland,
Sick han en knack uppå sin hand
Af Drottningens solsjäder.

"Förtåls, sad' hon om Kungens rum,
Et Hof, som ej haft maken'!

Jag

Jag hoppas, wårda Publicum!
 Dig därmed hålla waken.
 Du hör så gärna prat om Hof,
 Och Priami war, med förlof,
 Versailles i gamla werlden.

Aneas sielf berättar må;
 Ers Majeståt! Han sade,
 Kanste om Slottet hört också,
 Att goda läs det hade,
 Men Pyrrhus bröt sig in i hast,
 Med spjutet större än en mast
 På Rodneys största Rangskepp.

Ött Hofwet inerkade, som forre
 Förut kom hem från Balen,
 Och Pyrrhi wifling skrämde bort
 Dravanterna ur salen,
 Och just som bäst man sof helt trygg,
 Så kommo Gråker, lik som mygg,
 I alla rum på Slottet.

Ru blef et larm och jammerskri,
 Så Gud bewars, i huset;
 En Fröken, nästan skapt som Ni,

Blef satans rådd för ljuset,
 Och ropte: Göta gif då hit
 Min halsduk = = och en an med flit
 Kom ej ihog sin halsduk.

Befallningsmannen sjelf fanns här
 I stubb inunder sången;
 Och sjelfwa Stats-Fruen stördes där
 I rendezvu't med drängen,
 En Hofmarskalk låg där helt stum
 Ut i sin Kammarpigas rum,
 Och gråt wid Pyrrhi fötter

Där smög på tå sig sagta fram
 I Kammar-Frökens trappa,
 En Hof-Präst, ödmjuk som et lam,
 I Frökens puderkappa.
 Och där = = o blygd! = = där sof ännu
 Et dygdens barn, en Kammar-Fru
 I Hof-Poetens armar.

Förgåstwes woro söta ord,
 Och wackra sträckta händer:
 Det är wäl sänt, på nattudksbord
 Låg gorge och hår och tänder;

Nå vinden blomman flyktade,
 Med sminket, smådarn-bror kanske,
 Men jag, jag tror . . . för främkel.

De gråto, nämnde Pyrrhus söt
 De tiggde och de smekte;
 Men ack! de Greker woro nöd,
 Som ingen ting bewekte,
 Hvad gracer bjödos ej åt dem!
 Den hade aldrig sina fem,
 Som ej dåraf bewektes,

Hvem igenkänner ej här
 (Fransosen Din besitta!)
 Jacobinismens rasei,
 Och Frihetsandans smitta?
 Ty mången Fröken, född i Slott,
 Blef til Familjens hån och spott
 Et ros för de gemena.

I nattrock och i tofflor stod
 Kung Priamus och tömde
 Et glas Champagne at fatta mod
 Och sina byxor glömde,
 Han märkte det; o grymma lott!

"Skall Kungen sjelf dö Sansculotte";
Så roppte han " " hwad iider!

Han fann bakom en Damast-sång
En sabel, men ej mera;
Ej manskap, som til höger swång
Han kunde commendera
Hwad war at göra i slift fall?
Han roppte: dö i dag jag skall,
Men som en Kung det ågnar.

Och dermed drog han sabeln ut,
Som rostet månde fästa;
Och skrek: om Pyrrhus ej wet hut,
Nog skall han få til bästa.
Där stod nu Kungen mot en wågg
Med gråa hår och dito skågg " "
Hwem kunde det ej röra?

Men Drottning Zecuba så söt,
Så ömsint och så fager;
Hon roppte: " Du blir kall ditt nött!
Tänk då på din Podager.
Nej bättre är at Du med mig
Inunder sången gömmer dig,
Så å wi säkra båda.

Men

Men ack! re'n hördes Folkets rop,
 Som trängde in från gatan.
 I rummet war en gråslig hop,
 Och Pyrrhus sjelf, den satan,
 Klef in och Gubben Rungen såg = =
 Högg til et rapp, och där han låg
 O we! Guillotinerad.

I medlertid så spraug jag hem,
 Och fastän i det samma,
 Jag darrade i hwarje lem,
 Blef jag dock frälst af Mamma;
 Min Pappa war wist intet Får,
 Då han i sina unga år
 Har Vennis courtiserat,

I huset jag Anchises såg,
 Som tog en sup ur skåpet,
 Ascen i kakelugnen såg,
 Creusa tjöt, det wåpet,
 "Kom, ropte jag, mig Mamma spår
 Et land, där man Juweler får,
 Och sockergryn och swisskon.

"Ha, sad Ascen, dit will jag gå;"
 Far råknad' sina pengar;

Min

Min Fru tog pels och handskar på;
 Jag ropte mina drängar,
 Och sade: Hurtigt, utom sta'n,
 På första krogen, Gyllne Swan,
 Där samlas wi go' wänner!

Jag stoppad' Pappa i en säck,
 Och slängde den på ryggen;
 Min Son, som ej sprang på, fick smäck,
 Men Joga blund den styggen
 Mig nekade nu at säga mer,
 Och at i qväll berätta Er
 Om alla mina öden.

Hur jag i smuts och gropar klef,
 Och knappast wägen wisse;
 Och hur af Pappa skrämnd jag blef
 Och då Creusa miste.
 Och hur jag mötte hennes harnn,
 Och wille henne ta i famn;
 Och föll därwid på näsan.

"At gråta längre wore fram,
 Det fins wäl än en flicka":
 Så sagt, jag skyndade mig fram
 Til krogen at så dricka.

Där

Där war rätt lustigt, tockte jag
 Med fulla glas och muntert lag
 Af idel Emigranter.

Hjelstedigt.

Til Pris af ingen Guld-Jetton
 Som genom wäntan dubbel blifwit
 Och intet slags Accessit = gifwit
 Med liten eller stor Façon;
 Jag sjunger minnet af en Herre,
 Som nu ej mer är til, desß wårre,
 Men war när all ting sågs = = BARON.

Hans Herr Far, = = war också Baron;
 Herr Fattar war det desß förinnan;
 Fru Mor war Nådig Friherrinnan.
 Educationen så bles gjord:
 Han lärde dansa på et bord,
 Bles större, lärde läsa innan.
 Säck häst, Fransyska, egen dräng,
 Cocard, Præceptor, Epauletter;
 Med tolf år gammal, öf i språng,

Och

Och Kuffen wisflade ej bätter.
 Med skål sågs Vackets afvundsharm
 På slika företräden falla;
 Ty hållas först Baron af alla
 Så hwhita klådet om sin arm,
 Och dertil wisfla som en Charme,
 Ur allt hwad man kan lystert kalla.
 Til Academien snart han for,
 Wid hwilken, efter Adlig wana,
 Han gjorde, som Historien tror,
 Med största bifall af Fru Mor,
 Sex hela månars lärdomsbana,
 I Bockskins plagg och Fåktarstor.
 Nu; Allt hwad en förtjenst sig wånste
 Så rar = allt njöt, allt nådde han,
 Recorder, Grader på hwaran,
 Hof-Characterer, Regemente,
 Loge och Mamsell på Operan.
 Allt med et ord, som tecknas borde
 Af den, som til sit yrke blott
 En sann och lycklig tafsla gjorde,
 Af Höga Herrars höga lott.
 Carosker, som på sjädrar gungas,
 Laquerade i Engelsk smak,
 Och stallbetjening fram och bak,

Med

Med långa bloß, från hwilka ljungas
 Ett helswete kring hjul och taf.
 I rummen glas och guld och siden,
 Upwackning, spring frånr dagens rand,
 Tills dagen war til ånda skriden,
 Och starka Wirtare ibland
 Med Skrift af Högmålborens hand,
 På riktiga förfallotiden.

Doct sedlarnas Prolongation
 Gafs allan tid ödmjukeligen;
 Så högt anseelig war Baron,
 Och til den grad af lycka stigen,
 När åndtlig, som det går och sker,
 Omfider gift, = omsider mer, =
 (Professionat bör ni begripa)

Han satte sig til hwila ner
 På stora Frälset Bondeknipa,
 Som werlden af Historien ser,
 Och rökte der i ro sin pipa.

Sy som en man af rang och ått,
 Så blef han sticken, må ni tänka,
 När intet allt gick til så rått:
 Tog dårsför affked rått och slått,
 Och gick at i Provinsen blänka.
 Et så berömligt lefnadslopp
 Förtjente wißt all Himlens hägnad:

Men

Men til de satans Bøndrens sågnad
 Kom Sikten i hans ädla kropp,
 Och dödens hand skar af det bandet,
 Med sin til härjning swängda knif,
 Som än höll qwart wid Fosterlandet
 Et få förnämt och nyttigt lif;
 Hans kropp, på Likwagn sakta dragen,
 Med ståt af Facklor och Prästas,
 Blef nedfatt i Famillens Graf
 Jntil den stora Domedagen,
 Och ruttnar där med allsköns fog,
 I farors skygd, som det är troligt
 At det ej war Hans Våd som tog,
 Den Store Mannen sofwe roligt!

Exemplaret kostar 4 Skilling.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8
Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								